

CONSILIUL DE MEDIERE

ORGANISM AUTONOM DE INTERES PUBLIC

Autori:

1. Dr. Zeno Șuștac (coordonator)

Mediator, Doctor în domeniul Alternative Dispute Resolution, Vicepreședinte al Consiliului de mediere în perioada 2011-2012 și 2012-2015, Co-Președinte al Uniunii Naționale a Mediatorilor din România, Co-Președinte al Uniunii Naționale a Negociatorilor din România, expert internațional în domeniul medierii transfrontaliere, formator principal, examinator și evaluator în domeniul medierii, profesor asociat al Universității de Vest din Timișoara, avocat, practician în insolvență, scriitor

2. Nicoleta Pîrvan

Mediator, Consilier juridic definitiv, Șef departament juridic Consiliul de mediere, Secretar General al Asociației Mediatorilor București, Formator în domeniul formării adulților, Formator principal în domeniul medierii

ZENO ȘUȘTAC

NICOLETA PÎRVAN

CONSILIUL DE MEDIERE

ORGANISM AUTONOM DE INTERES PUBLIC

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2015

Redactor: Monica Stoian
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȘUȘTAC, ZENO

Consiliul de mediere : organism autonom de interes public / Zeno Șuștac, Nicoleta Pîrvan. - București : Editura Universitară, 2015

Bibliogr.
ISBN 978-606-591-512-1

I. Pîrvan, Nicoleta

347.965.42(498)
316.485.6

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786065915121

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2015
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

CUPRINS

1. Cadrul legal în domeniul medierii	7
2. Organizarea Consiliului de Mediere	11
3. Funcționarea Consiliului de Mediere	18
4. Atribuțiile Consiliului de Mediere	22
5. Proceduri de lucru ale Consiliului de Mediere	37
6. Misiunea consiliului de mediere	55
7. Studiu comparativ în domeniul medierii la nivelul Uniunii Europene (Reglementare / Particularități / Domenii de aplicare / Proceduri speciale / Formare)	59
8. Addenda	113
Legea nr. 192 din 16 mai 2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.....	115
Hotărârea nr. 5 din 13 mai 2007 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului de mediere	142
Hotărârea nr. 171 / 29.01.2010 privind adoptatarea Codului etic și de conduită al membrilor Consiliului de mediere	235
Hotărârea nr. 12 din 7 septembrie 2007 pentru aprobarea Standardului de formare a mediatorului	242
9. Bibliografie.....	260

1. CADRUL LEGAL ÎN DOMENIUL MEDIERII

Înființat în urmă cu nouă ani prin legea nr. 192/2006, Consiliul de mediere este insuficient mediatizat în literatura de specialitate românească. Prezentarea organizării, funcționării și atribuțiilor precum și a procedurilor sale de lucru, constituie un punct de interes pentru specialiștii domeniului și pentru persoanele interesate să acceseze serviciul de mediere.

Legea românească face pentru prima dată vorbire despre instituția denumită „Consiliul de mediere” în cuprinsul legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, adoptată de Parlamentul României în data de 16 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 441 din data de 22.05.2006.

Conform acesteia, „În vederea organizării activității de mediere se înființează Consiliul de mediere, organism autonom cu personalitate juridică, de interes public, cu sediul în municipiul București”. Legea organizează astfel pentru prima dată activitatea de mediere în România, până la momentul apariției legii aceasta desfășurându-se după legislația generală și nu după o lege specifică a medierii, în cadrul mai multor organizații neguvernamentale dintre care putem aminti Centrul de mediere Craiova, Fundația pentru Schimbări Democratice, Asociația Pro Medierea, Centrul de Mediere și Securitate Comunitară, etc.

În acest context, prin apariția legii nr.192/2006 este instituționalizată activitatea de mediere și profesia de mediator. Nevoia de organizare a activității de mediere (activitate de interes public în înțelesul legii) este anticipată de către legiuitor, acesta considerând că se impune înființarea unui for național care să organizeze activitatea de mediere și profesia de mediator pe teritoriul României. Organizarea, în înțeles larg presupune coordonarea unor acțiuni (sistematizarea unor eforturi), în baza unui plan bine determinat, după rigori specifice, în vederea îndeplinirii unui scop, cuantificabil în rezultate certe. Nevoia de funcționare în mod organizat a celor care furnizează serviciul de mediere a condus la înființarea prin lege a Consiliului de Mediere, autoritate națională de control și reglementare în materia medierii.

Consiliul de mediere, conform articolului 17 alin. 1 din legea medierii, ia naștere pentru a proteja și satisface un interes public. Preocuparea legiuitorului în acest sens, consacră activitatea de mediere ca fiind de interes public. În mod firesc, o activitate de interes public nu poate fi coordonată și monitorizată decât de către un organism de interes public, aceasta fiind și denumirea la care se oprește legiuitorul român atunci când face vorbire despre Consiliul de Mediere. În înțelesul legii nr. 477/2004, art. 4 litera c, interesul public este definit ca fiind „Acel interes care implică garantarea și respectarea de către instituțiile și autoritățile publice a drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale cetățenilor, recunoscute de Constituție, legislația internă și tratatele internaționale la care România este parte, precum și îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, cu respectarea principiilor eficienței, eficacității și economicității cheltuirii resurselor.” Legea nr. 195/2001, în articolul 2 litera b definește activitatea de interes public astfel: „activitatea de interes public este activitatea desfășurată în domenii cum sunt: asistența și serviciile sociale, protecția drepturilor omului, medico-sanitar, cultural, artistic, educativ, de învățământ, științific, umanitar, religios, filantropic, sportiv, de protecție a mediului, social și comunitar și altele asemenea”; De remarcat în legislația românească faptul că denumirea de organism autonom de interes public și cea de activitate de interes public au fost folosite și anterior, cu anumite particularități (vezi legea nr. 129/1998 prin care se înființează Fondul Român de Dezvoltare Socială, organism de interes public, autonom din punct de vedere administrativ, cu personalitate juridică, apolitic, aflat în subordinea Guvernului precum și legea nr.195/2001 care definește voluntariatul ca fiind o „activitatea de interes public desfășurată din proprie inițiativă de orice persoană fizică, în folosul altora, fără a primi o contraprestație materială).

Autonomia de care se bucură Consiliul este totală, nu este vorba despre o autonomie restrânsă, acesta neaflându-se în subordinea niciunei autorități. În textul inițial al legii (nu și în forma acesteia consolidată la acest moment), la articolul 17 alin. 4, există o prevedere cu privire la validarea membrilor de către ministrul justiției, prevedere transpusă în practică prin emiterea unui ordin de validare. Această recunoaștere a valabilității desemnării primului consiliu respectiv a alegerii celui de-al doilea de către Ministrul Justiției, nu a încălcat în niciun fel autonomia acestuia, fiind mai mult decât necesară în faza de început a funcționării Consiliului de Mediere. Ulterior, pentru a da o și mai mare „greutate” forului național din domeniul medierii, prin legea nr. 370/2009 pentru modificarea și completarea legii nr. 192/2006, se abrogă cerința validării membrilor de către Ministrul Justiției, autonomia Consiliului fiind totală și neinterpretabilă. Legiuitorul român putea adopta varianta subordonării Consiliului unei autorități publice (vezi cazul subordonării Consiliului din Republica Moldova sau Austria față de Ministerul Justiției),

oprindu-se la varianta (inspirată în accepțiunea noastră) de înființare a unei autorități naționale autonome față de orice instituție a statului, cu capacitate de autoreglementare și atribuții administrative. Fiind o alternativă importantă la Justiție, considerăm că alegerea nesubordonării față de Ministerul Justiției a fost o alegere justă, beneficiile autonomiei contribuind în timp la consolidarea și maturizarea profesiei.

Pentru a se sublinia importanța organismului înființat, se precizează în textul de lege că acesta este „cu sediul în municipiul București.” Chiar dacă în denumirea sa nu se regăsește și sintagma „național”, reprezentativitatea sa națională este evidentă din coroborarea prevederilor legii nr. 192/2006.

Fiind investit cu personalitate juridică, consiliului îi este recunoscută de lege aptitudinea de a fi persoană juridică, devenind astfel titular de drepturi și obligații.

Prevederi exprese despre Consiliul de Mediere se găsesc în secțiunea a-2-a, articolele 17-21 din legea 192/2006, secțiune denumită „Consiliul de mediere”.

Articolul 17 alin. 2 din lege face precizări cu privire la organizarea și funcționarea acestuia care se realizează „potrivit prevederilor prezentei legi, precum și ale regulamentului său de organizare și funcționare.”

Regulamentul nominalizat intitulat „Regulament de organizare și funcționare a Consiliului de mediere” a fost adoptat în baza atribuțiilor conferite de lege la data de 13.05.2007 prin Hotărârea Consiliului de mediere nr. 5, hotărâre publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 505 din 27/07/2007 (acronimul folosit-ROF). De-a lungul timpului a fost modificat/completat succesiv prin următoarele hotărâri: Hotărârea Consiliului de mediere nr. 128/26.11.2009 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 913 din 24 decembrie 2009, Hotărârea Consiliului de mediere nr. 263/19.03.2010 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr.279/ 29 aprilie 2010, Hotărârea Consiliului de mediere nr. 517/21.05.2010 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 27 din 12 ianuarie 2011, Hotărârea Consiliului de mediere nr. 2.018/15.04.2011 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 396 din 06 iunie 2011, Hotărârea Consiliului de mediere nr. 2.247/29.07.2011 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 581 din 17 august 2011, Hotărârea Consiliului de mediere nr. 2.450/06.08.2011 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 634 din 06 septembrie 2011, Hotărârea Consiliului de mediere nr. 2.570/24.08.2011 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 686 din 28 septembrie 2011, Hotărârea Consiliului de mediere nr. 2.892/25.11.2011 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 883 din 14 decembrie 2011, Hotărârea Consiliului de

mediere nr. 7/14.01.2012 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 70 din 27 ianuarie 2012 și Hotărârea Consiliului de mediere nr. 195/25.02.2012 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 224 din 04 aprilie 2012. Cele mai recente modificări au fost adoptate prin hotărârile nr. 4346 și 4911 din 2013 și prin hotărârile nr. 5 și 52 din 2014, publicate în Monitorul Oficial.

Prima secțiune a ROF-ului este denumită „Dispoziții generale” și reia la articolul 1 alin. 1 definiția din lege a Consiliului:

„Art. 1. - (1) Consiliul de mediere, denumit în continuare Consiliu, este organism autonom cu personalitate juridică, de interes public, cu sediul în municipiul București, cu atribuții de reglementare în domeniul medierii, înființat în temeiul art. 17 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 privind organizarea și exercitarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare Lege. „ Față de definiția dată de articolul 17 alin.1 din legea medierii, articolul 1 alin. 1 din ROF extinde formularea legiuitorului detaliind o parte din atribuțiile consiliului care reies din interpretarea legii și păstrând neschimbate restul prevederilor.

Definiția noastră, rezultată din interpretarea legii și a ROF-ului:

Consiliul de mediere este organismul cu personalitate juridică înființat prin legea nr. 192/2006, care se organizează și funcționează după prevederile legii medierii și ale ROF-ului, funcționând în interesul public, fiind autonom față de instituțiile statului, cu sediul în municipiul București, având atribuții de control și reglementare în domeniul medierii.

2. ORGANIZAREA CONSILIULUI DE MEDIERE

Dincolo de atribuții și funcționare, organizarea Consiliului prezintă un interes ridicat. La fel și răspunsurile la întrebările: din cine este format, cum este ales și cum este organizat?

Articolul 17 alin. 3 din legea consolidată statuează componența Consiliului de mediere: „este format din 9 membri titulari și 3 membri supleanți, aleși prin vot direct și secret de mediatorii cu drept de vot, în condițiile prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere”.

Componența Consiliului de 12 membri (9 titulari și 3 supleanți) este relativ nouă, forma inițială a acestuia în momentul apariției în 2006 a legii fiind de 9 membri. Forma textului de lege din 2006 era următoarea: „Consiliul de mediere este format din 9 membri, aleși prin vot direct sau prin reprezentare, de către mediatorii autorizați, în condițiile prevăzute în regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere”. Legea 370/2009 este cea care propune ca în componența Consiliului să fie introdus și un număr de 3 supleanți, aleși în aceleași condiții ca și membri titulari. Textul legii din 2009 preciza: „Consiliul de mediere este format din 9 membri titulari și 3 membri supleanți, aleși prin vot direct sau prin reprezentare de mediatorii autorizați, în condițiile prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere”. Necesitatea introducerii supleanților a fost determinată de rațiuni practice, izvorâte din nevoia asigurării unui cvorum ridicat în consiliu pentru a se putea lua decizii, în condițiile în care cvorumul era foarte apropiat de numărul membrilor din consiliu (deciziile se luau de minim 7 membri din totalul celor 9). Pentru o bună funcționare și pentru a se preîntâmpina blocaje în activitate, legiuitorul lărgiște formula de 9, la 12 asigurând un număr suficient de membri chiar și pentru situații neprevăzute.

Primul Consiliu de mediere din România a beneficiat de anumite condiții speciale în baza cărora a fost desemnat. Articolul 71 alin. 2 din textul inițial al legii menționa: „În vederea constituirii primului Consiliu de mediere, membrii acestuia vor fi desemnați de comun acord de către organizațiile legal constituite din domeniul medierii, avându-se în vedere criteriile

cumulative privitoare la vechimea activității organizației în acest domeniu conform prevederilor statutului, numărul de membri specializați, precum și pregătirea și experiența practică în mediere a reprezentanților acestor organizații”. Așa cu arătam anterior, în momentul apariției legii existau în România un număr consistent de persoane calificate să furnizeze serviciul de mediere, având formare specifică în domeniu și experiență practică. Din rândul acestora, în baza criteriilor menționate de lege și detaliate de Ministerul Justiției, după stabilirea organizațiilor cu vocație în domeniul medierii, din rândul membrilor acestora au fost desemnați ca și membri cei care au demonstrat că dețin o capacitate de expertiză ridicată, necesară îndeplinirii atribuțiilor ca membru în consiliul de mediere pentru un mandat de 2 ani. Ne referim aici la îmbinarea experienței teoretice cu cea practică (pregătire în domeniul medierii, experiență în evaluarea de programe și în domeniul reglementării, experiență în managementul în domeniul medierii, experiență ca și mediator, experiență în formarea de mediatori ș.a.m.d.). Aceștia au fost validați de către Ministrul Justiției prin ordinul 2220/C în data de 6 octombrie 2006, conform atribuțiilor legale în vigoare la acel moment. Spre deosebire de varianta aleasă de legea românească, Legea 134 din 14 iunie 2007 din Republica Moldova, lege privind medierea, propune ca și modalitate de desemnare a membrilor consiliului un concurs organizat de Ministerul Justiției adresat exclusiv celor care dețin „calitatea de membru al corpului științifico-didactic, sau al unei organizații necomerciale”.

Cel de-al doilea consiliu de mediere din România a fost primul care s-a ales prin vot de către mediatorii autorizați aflați pe tabloul mediatorilor la acel moment. În prealabil s-au stabilit criterii de candidatură asemănătoare cu cele folosite de Ministerul Justiției în desemnarea primului consiliu de mediere. Votul a putut fi exercitat în mod direct sau prin mandat de reprezentare. Hotărârea consiliului nr. 1285 din data de 02 noiembrie 2008 pentru aprobarea Regulamentului privind alegerea membrilor Consiliului de mediere, a stabilit cadrul general de desfășurare a alegerilor pentru demnitatea de membru în Consiliul de mediere. Rezultatul alegerilor a fost validat prin emiterea ordinului 2772/C emis în data de 13 octombrie 2009 de către Ministrul Justiției și Libertăților Cetățenești. Mandatul acestui consiliu a fost de 2 ani, conform prevederilor legale.

Cel de-al treilea consiliu de mediere a fost ales de către mediatorii autorizați în noiembrie 2011, după 2 runde de vot necesare ca urmare a neîndeplinirii în primul tur a cvorumului necesar de către toți candidații aflați pe primele 12 poziții în preferințele mediatorilor. Varianta de vot aleasă pentru aceste alegeri a fost votul direct și votul prin corespondență. Ca urmare a adoptării legii nr. 115/2012, mandatul membrilor consiliului devine de 4 ani cu aplicare

si pentru mandatul aflat în desfășurare, acesta urmând să înceteze conform legii adoptate la sfârșitul anului 2015. Decizia Curții Constituționale nr. 713/04.12.2014 a statuat însă faptul că mandatele configurate conform legii criticate încetează de drept la data publicării Deciziei în Monitorul Oficial respectiv data de 23.01.2015.

Curtea a reținut faptul că „aceste prevederi transformă, practic, un mandat eligibil, obținut în urma unor alegeri interne ale mediatorilor, într-un mandat numit în privința perioadei care excedează duratei inițiale a mandatelor, prin prelungirea lor de la 2 la 4 ani și prin lipsirea mediatorilor de posibilitatea de a-și alege un nou Consiliu de mediere la expirarea celor 2 ani prevăzuți inițial de lege. Rezultă, prin urmare, un mandat hibrid, cu o natură juridică mixtă, pe de o parte eligibil, pe de altă parte, numit, ceea ce reprezintă o îndepărtare față de natura juridică eligibilă a mandatelor membrilor Consiliului de mediere. Așadar, prin redimensionarea unor mandate în curs s-a ajuns nu doar la creșterea duratei acestora, dar și la modificarea naturii lor juridice, ceea ce vine în contradicție cu prevederile art.15 alin.(2) din Constituție”.

Cel de-al treilea consiliu de mediere este primul care nu a mai fost necesar a fi validat de către Ministrul Justiției, ca urmare a modificării legii în acest sens.

Cel de-al patrulea consiliu de mediere va fi ales de către mediatorii în luna martie a anului 2015 pentru un mandat de patru ani.

Dincolo de această prezentare succintă a succesiunii consiliilor de mediere până la acest moment, textul incident în vigoare (articolul 17 alin. 3 din legea 192 actualizată) precizează cum se va desfășura alegerea următorului consiliu:

„Consiliul de mediere este format din 9 membri titulari și 3 membri supleanți, aleși prin vot direct și secret de mediatorii cu drept de vot, în condițiile prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere”. Următorul scrutin pentru desemnarea membrilor Consiliului - interpretând prevederile legale – se va desfășura în mod exclusiv prin vot direct, varianta exercitării votului prin reprezentare nemaifiind posibilă.

Articolul 5 alin. 2 din ROF precizează condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cel care dorește să fie membru:

„Pot face parte din Consiliu persoanele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) sunt mediatorii autorizați înscriși în Tabloul mediatorilor

- b) dispun de cunoștințe teoretice suplimentare formării inițiale, însumând minimum 80 de ore de cursuri de formare în domeniul rezolvării conflictelor, acoperind disciplinele din standardul de formare inițială a mediatorului, dintre care cel puțin 40 de ore de formare în mediere,
- c) au o experiență practică de minimum 2 ani, conform datelor înscrise în Tabloul mediatorilor;
- d) nu sunt suspendați și nu au fost sancționați printr-o hotărâre rămasă definitivă;
- e) au achitată la zi taxa anuală de administrare a Tabloului mediatorilor.”

Prevederea aflată în textul inițial al legii în anul 2006 în partea finală a articolului 17 alin. 4 conform căreia „Mandatul oricărui dintre membrii Consiliului de mediere poate fi prelungit pentru aceeași durată, o singură dată” nu mai are aplicabilitate fiind abrogat ulterior. În aceste condiții, nu mai există nicio reglementare în vigoare care să limiteze numărul de mandate pe care un membru al Consiliului le poate duce la îndeplinire de-a lungul timpului.

La acest moment există două categorii de membri ai consiliului: titulari și supleanți.

Cu privire la prima categorie, nu există niciun fel de dubiu cu privire la atribuțiile lor, acestea fiind prevăzute de lege. În schimb, membrii supleanți au un statut încă neclarificat, existând cel puțin două curente de opinie. O primă opinie acreditează ideea că membrii titulari pot să își exercite atribuțiile de membru în consiliu (și implicit dreptul de vot) doar în situația în care unul sau unii membri titulari își pierd calitatea de membru în Consiliul de mediere în cazurile prevăzute de art. 10 alin.1 din ROF. În sprijinul acestei opinii vine art. 10 alin. 4 din ROF care precizează că: „În caz de încetare a mandatului de membru al Consiliului, membrii supleanți aleși vor completa Consiliul în ordinea listei, pentru perioada de mandat rămasă vacantă”.

O altă opinie susține ideea exercitării atribuțiilor de membru în consiliul de mediere a membrului supleant în toate situațiile în care membrul titular nu poate participa la ședințele consiliului de mediere, chiar dacă membrul titular nu și-a pierdut calitatea de membru al consiliului. Conform definiției DEX, supleantul este cel care „exercită atribuțiile titularului în lipsa lui...”.

Organele executive ale consiliului de mediere sunt Președintele și Vicepreședintele.

Aceștia sunt aleși prin vot secret de către membrii Consiliului pentru un mandat de 4 ani, conform articolului 6 alin.1 din ROF. Oricare dintre membrii consiliului poate candida pentru funcția de Președinte sau Vicepreședinte. Nu există prevederi cu privire la numărul maxim de mandate de Președinte sau Vicepreședinte pe care un membru le poate exercita de-a lungul timpului. Pentru activitatea lor, președintele și vicepreședintele au dreptul la o indemnizație lunară de conducere, al cărei quantum se stabilește prin hotărâre a Consiliului.

Regulamentul de organizare și funcționare precizează câteva aspecte importante cu privire la Președintele și Vicepreședintele Consiliului:

- Coordonarea activității executive a Consiliului este asigurată de către președinte și vicepreședinte
- Președintele coordonează întreaga activitate și reprezintă Consiliul în relațiile cu terții
- Președintele este ordonator de credite
- Președintele prezidează ședințele Consiliului
- În exercitarea funcției sale președintele emite decizii
- Președintele poate delega exercitarea unor atribuții din competența sa și poate încredința mandatul de reprezentare vicepreședintelui ori altor persoane din cadrul Consiliului
- Vicepreședintele este înlocuitorul de drept al președintelui
- Atribuțiile președintelui și vicepreședintelui pot fi delegate către unul dintre membrii consiliului pentru a fi îndeplinite, parțial sau în totalitate

Articolul 14 din ROF enumeră cazurile de încetare a mandatului de Președinte și Vicepreședinte. Astfel, acesta poate înceta din proprie inițiativă, prin renunțare scrisă. Decesul este o altă cauză de încetare a mandatului, prevăzută de articolul 14 alin. 1, litera b din ROF. Încetarea calității de membru în consiliu duce în mod implicit la încheierea mandatului în executiv. În mod firesc, mandatul se încheie prin ducere la termen, „împlinirea termenului mandatului” în terminologia folosită de regulament.

Un caz aparte de încetare a mandatului de conducere în Consiliu este acela în care cel în cauză absentează nemotivat „ pe o perioadă mai mare de 3 luni consecutiv”. Se sancționează astfel neimplicarea în conducerea consiliului și neîndeplinirea atribuțiilor, de natură a perturba grav activitatea consiliului.

În cazul în care membrii consiliului consideră că președintele sau vicepreședintele nu își îndeplinesc activitatea în mod corespunzător, pot să îi revoce cu votul a minim cinci membri. Prevederea este binevenită, asigurând un control al membrilor față de orice posibil derapaj al executivului.

În oricare din cazurile de mai sus, încetarea mandatului de președinte sau vicepreședinte se constată prin hotărâre a Consiliului, organizându-se noi alegeri în termen de maxim 30 de zile de la constatarea vacantării postului.

Articolul 18 alin. 1 din legea nr. 192/2006 consolidată ne precizează ca în scopul asigurării activității curente a Consiliului în cadrul acestuia funcționează o Comisie Permanentă. Mandatul membrilor acesteia este de 2 ani. Este compusă din 5 membri, președintele și vicepreședintele Consiliului făcând parte de drept din Comisie. Această comisie este „desemnată” de Consiliu, conform formulării textului art. 18 alin.1 din lege. În practică, „desemnarea” comisiei a presupus nominalizarea intenției de a face parte din comisie de către toți membrii interesați, urmată de votarea acestora prin vot secret în plenul CM. Primele 3 poziții în ordinea descrescătoare a voturilor împreună cu președintele și vicepreședintele (membrii de drept) au dat componența Comisiei Permanente a CM de-a lungul timpului. Membrii Comisiei Permanente beneficiază de o indemnizație lunară în cuantum prevăzut prin bugetul anual de venituri și cheltuieli aprobat prin hotărâre a Consiliului. Aceasta se cumulează cu indemnizația de membru în consiliul de mediere. Indemnizațiile membrilor sunt diferențiate în funcție de activitățile desfășurate în consiliu, în ordine descrescătoare, pornind de la Președinte, Vicepreședinte, membru în Comisia Permanentă și membru simplu. Atribuțiile Comisiei Permanente (acronim CP) sunt detaliate în Regulamentul de organizare și funcționare a CM.

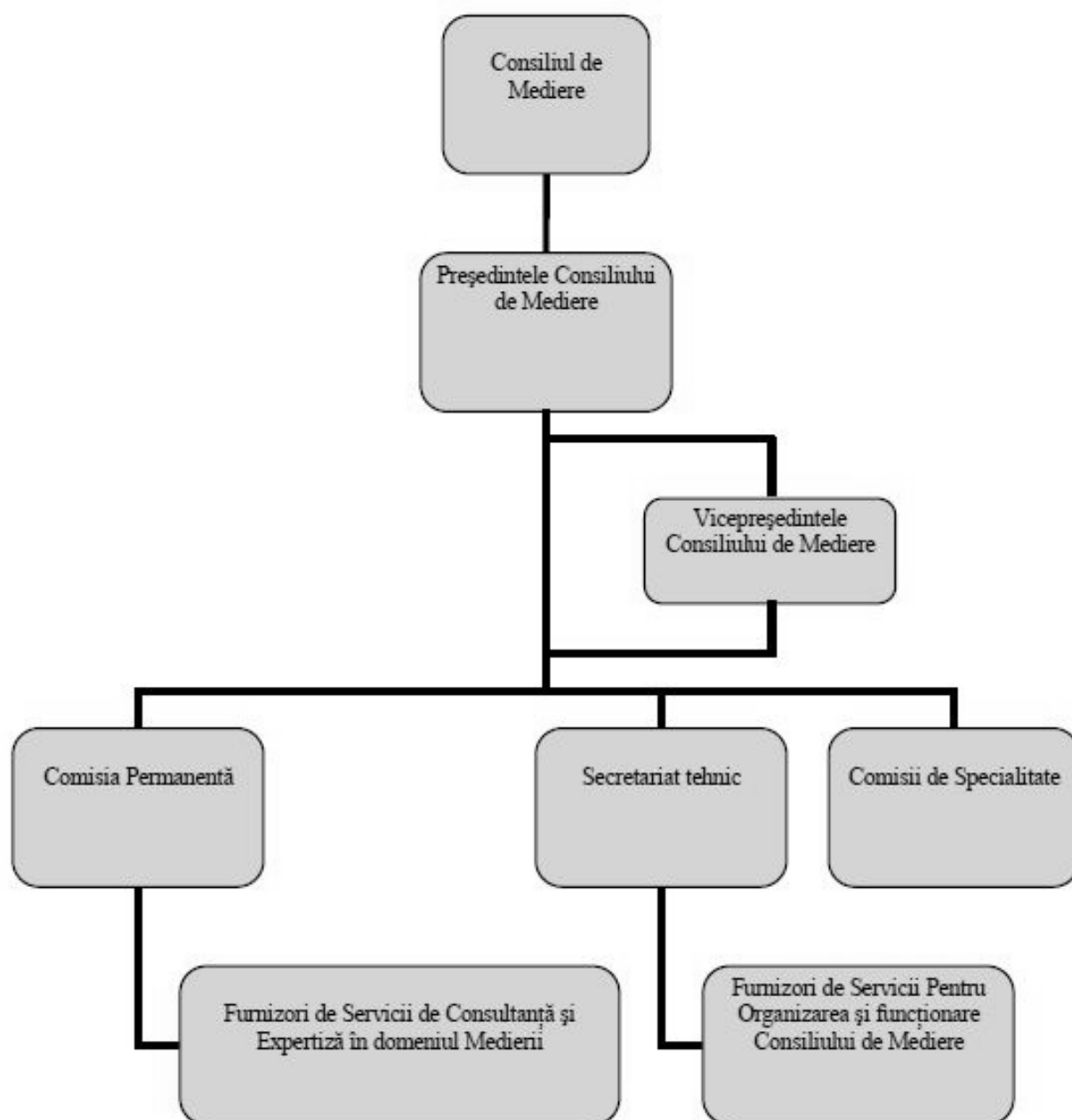
În structura Consiliului de mediere funcționează și un Secretariat Tehnic, alcătuit dintr-un număr de persoane stabilit prin organigramă și aprobat de Consiliu. Conform ROF, organigrama este propusă de către Președinte și adoptată de membrii reuniți în ședința de consiliu. Atribuțiile Secretariatului Tehnic sunt stabilite prin ROF.

În componența consiliului de mediere funcționează mai multe comisii de specialitate, înființate și coordonate de către CM, formate din experți pe domenii. Aceste comisii au rol consultativ pentru Consiliu, fiindu-i necesare pentru o mai bună funcționare și îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin. Aceste comisii sunt parteneri de dialog importanți în momentul adoptării unor decizii, Consiliul putând consulta aceste comisii de specialitate, compuse din persoane cu capacitate ridicată de expertiză în domeniul medierii. Dintre comisii putem aminti: Comisia consultativă a corpului profesional, Comisia consultativă

Consiliul de mediere, organism autonom de interes public

pentru calitatea formării, Comisia consultativă pentru calitatea serviciului de mediere, Comisia pentru promovarea medierii, Comisia pentru relația cu autoritățile și alte organisme reprezentative, Comisia legislativă și Comisia de relații internaționale.

Organigrama Consiliului de Mediere (Anexa nr. 1 la ROF)

3. FUNCȚIONAREA CONSILIULUI DE MEDIERE

Funcționarea consiliului prezintă interes atât din perspectiva beneficiarilor serviciului de mediere cât și din perspectiva celor care furnizează acest serviciu. Articolele 19 din Lege și 15 din ROF, detaliază modul de funcționare al consiliului.

Consiliul este compus din membrii care acoperă întreaga arie teritorială națională, mediatorii autorizați desemnându-și prin vot reprezentanți în forul național. Din acest motiv, în consiliu se regăsesc mediatori aleși din toate zonele țării. Anticipând acest aspect, legiuitorul stabilește frecvența ședințelor ordinare lunar. De la înființare în 2006 și până în prezent, în fiecare lună a anului s-au desfășurat ședințe ordinare de consiliu.

Ședințele extraordinare sunt lăsate la latitudinea membrilor fiind acoperite de sintagma din lege „ori de câte ori este necesar”. Observăm astfel că nu există o limitare a numărului maxim de ședințe extraordinare care se pot desfășura în decursul unei luni calendaristice. Pe de altă parte ședințele ordinare sunt stabilite a se desfășura în fiecare lună.

Cvorumul necesar pentru desfășurarea ședințelor de consiliu în condițiile legii este de 7 membri. Acest cvorum a fost în forma inițială a legii de 5 membri, crescând odată cu introducerea membrilor supleanți în structura CM. Din interpretarea acestei dispoziții (aflate în art. 19 alin 2 din lege) concluzionăm că în lipsa unui număr de minim 7 membri ai Consiliului, ședințele nu se pot desfășura în mod legal.

Întrebarea firească care se ridică este din cei 7, câți membri trebuie să voteze în favoarea adoptării unei decizii pentru ca aceasta să fie legal adoptată? Răspunsul este furnizat de articolul 19 alin. 4 din lege respectiv să existe „votul majorității (membrilor)”. Deși legea nu face referire în mod expres, este vorba despre numărul membrilor titulari, singurii cu drept de vot în Consiliu. Interpretând prevederile legale, putem afirma că orice decizie luată de CM trebuie să se sprijine pe votul în favoarea adoptării a minim 5 membri și pe o prezență efectivă la vot a minim 7 membri.

Data ședințelor ordinare lunare a CM se stabilește la începutul mandatului prin hotărâre de Consiliu valabilă pe întreg mandatul, în baza planului anual de activități aprobat tot prin hotărâre a CM.

Convocarea Consiliului se face de Președinte, așa cum precizează legea medierii. În detalierea convocării CM vine ROF-ul care precizează că această convocare se poate face de către Președinte atât în cazul ședințelor ordinare cât și în cel al ședințelor extraordinare, acesta urmând să propună și ordinea de zi a ședinței. În cazul ședințelor extraordinare, ședința poate fi convocată și de un număr de minim 3 membri.

Pe portalul web al CM (www.cmediere.ro) va fi afișată ordinea de zi, pentru ședințele ordinare cu minimum 10 zile înainte de data ședinței, cu indicarea orei și locului desfășurării ședinței, iar pentru ședințele extraordinare se afișează cu minimum 3 zile înainte.

Ședințele consiliului au în general caracter public. Acest lucru înseamnă că pot participa la ședință (evident, fără drept de vot) și alte persoane interesate. Participarea acestora poate avea loc din proprie inițiativă (formulând o cerere în acest sens supusă aprobării Consiliului) sau în baza unei invitații transmise de Consiliu.

Legiuitorul lasă la latitudinea CM situațiile în care ședința de consiliu poate prezenta un caracter secret. Formularea textului de lege este următoarea: „Ședințele ... sunt publice, cu excepția cazului în care membrii săi hotărăsc altfel.” Cazurile în care aceste ședințe pot fi declarate secrete pot fi cele în care sunt protejate anumite date cu caracter personal (CM este operator de date cu caracter personal având număr de înregistrare 10723/ 02.02.2009), publicitatea ședinței ar aduce atingere unor interese private, moralei, demnității sau vieții intime a unor persoane sau alte cazuri asemănătoare.

Legea prevede ca: „La lucrările Consiliului de mediere pot fi invitate să participe persoane din orice alte instituții sau organisme profesionale, a căror consultare este necesară pentru luarea măsurilor sau pentru adoptarea hotărârilor Consiliului de mediere.” astfel fiind încurajată colaborarea CM cu parteneri Consiliului, dat fiind rolul acestuia de coordonator al profesiei de mediator.

Așa cum precizam anterior, CM adoptă hotărâri cu majoritatea membrilor care îl compun. Voturile împotriva și abținerile, se pot motiva (la solicitarea membrului) în scris, în procesul-verbal de ședință, într-o secțiune separată și face parte integrantă din hotărârea adoptată. Hotărârile adoptate de Consiliu care privesc profesia de mediator au caracter de obligativitate față de toți mediatorii.

Rolul Președintelui și al Vicepreședintelui în funcționarea consiliului sunt primordiale. Activitatea consiliului este organizată de către executiv între ședințele de consiliu, acesta asigurându-se că hotărârile CM sunt puse în executare. Pentru a înțelege cum își desfășoară aceștia activitatea în cadrul Consiliului, vom aminti câteva dintre atribuțiile lor.

Președintele este cel care coordonează întreaga activitate executivă a Consiliului și supraveghează ducerea la îndeplinire a hotărârilor Consiliului. Pentru buna funcționare a activității, Președintele reprezintă Consiliul în relațiile cu terții și încheie convenții, acorduri și contracte în numele Consiliului, cu autorizarea prealabilă a acestuia. Președintele semnează actele Consiliului și ale Comisiei Permanente, convoacă și conduce ședințele Consiliului și ale Comisiei Permanente, coordonează activitatea Consiliului și activitatea Secretariatului tehnic.

Președintele este ordonator de credite, propune CM-ului spre aprobare proiectul de buget de venituri și cheltuieli și raportul execuției bugetare anuale, prezintă raportul periodic de activitate, răspunzând de buna funcționare a Consiliului.

De asemenea îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de Lege, Regulament și de hotărârile Consiliului. În toată activitatea, colaborează cu vicepreședintele.

La rândul său, Vicepreședintele, în lipsa Președintelui, duce la îndeplinire hotărârile Consiliului, asigură coordonarea activității Consiliului, conduce lucrările ședințelor Consiliului și ședințelor Comisiei Permanente și asigură reprezentarea Consiliului în raport cu terții. Vicepreședintele coordonează activitatea Secretariatului tehnic, în lipsa președintelui sau ca urmare a unui mandat scris din partea acestuia. Are și rolul de a îndeplini orice alte atribuții prevăzute de Lege, Regulament și de hotărârile Consiliului.

Vicepreședintele și Președintele colaborează în toată activitatea lor, împărțindu-și sarcinile în executiv pentru o bună funcționare a Consiliului.

Comisia Permanentă, având componența prezentată anterior, pregătește lucrările Consiliului asigurând activitatea curentă a acestuia. Asigurarea activității permanente presupune activitățile desfășurate de comisie între ședințele de Consiliu. În vederea pregătirii ședințelor CM, Comisia Permanentă se întrunește anterior desfășurării ședințelor în scopul prezentării concluziilor și propunerilor sale Consiliului. Pentru a funcționa statutar, CP lucrează valabil în prezența majorității membrilor săi (minim 3 membri). Se întrunește ori de câte ori este necesar, îndeplinește orice atribuție desemnată de Consiliu fiind condusă de către Președintele Consiliului, membru de drept în CP.